
CONTACT

**MEDEDELINGENBLAD VAN DE VERENIGDE
DOOPSGEZINDE GEMEENTE BARSINGERHORN/ZIJPE
NOORD-ZIJPE ZUID-WIERINGERMEER/MEDEMBLIK**

Adressen

Predikant   Ds. Jelle Waringa
Tel. 06-252 90 372
email: jelle@waringa.frl

Voorz. Secr.
Kerkenraad   W. Hofman
Korfwaterweg 6 1755 LB Petten
06 17 33 89 44

Boekhouder   A. Dijkstra
Schoener 3 1771 EA Wieringerwerf
0227-501050

Rabobank Schagen   NL 92 RABO 030 56 01 458
Gironummer   NL 43 INGB 0000403833

Zusterkring   zr. R. Blokker Swaag

Vermaning te Schagen
Cornelis Bokstraat 1
1741 GT Schagen

Vermaning te Medemblik
Tuinstraat 7
1671 AH Medemblik

Internet: <http://www.dgschageneo.doopsgezind.nl>
Email: info@dgschageneo.doopsgezind.nl

Inleveren kopij:

De kopij voor het Aug/Sept nummer van Contact inleveren
vóór 15 juli 2021.

Indien mogelijk digitaal per email naar
kaan.ontwerp@12move.nl

Als dit bij U niet tot de mogelijkheden behoort graag
duidelijk geschreven, sturen naar:

br. K.J. Kaan
Witte Paal 74
1742 NV Schagen
0224-218 244

Voorwoord.

In het vorige Contact schreef onze voorzitter Wil over de tijd op weg naar Pasen. Over de Stille week.

Wil eindigde met de woorden:

Met Pasen vieren we het leven, sterker dan de dood.

Alle goeds en tot ziens in de gemeente.

Hoe snel kan zoiets veranderen in een tijd van grote spanning door de corona.

Het kwam heel dichtbij, toen Wil belde, dat 10 april Els naar het ziekenhuis was gebracht.

De corona had Els in de greep. Ze werd in slaap gebracht.

Dagen van angstige spanning en zorg over haar braken aan.

Gelukkig ging het na een dag of 10 iets beter en na 3 weken werd Els heel langzaam wakker gemaakt. Natuurlijk is ze erg verzwakt, maar ze heeft een enorme wilskracht.

Wat waren ze blij, dat ze 10 mei naar huis mocht.

Het hele gezin heeft een enorme zware tijd door gemaakt.

Maar samen zetten ze de schouders er onder.

Daarom vroeg Wil mij om iets voor Contact te schrijven.

Zijn hoofd was nog zo'n chaos.

Natuurlijk zijn ze allemaal moe na die moeilijke weken.

Zo zie je, hoe snel alles kan veranderen.

Hoe in korte ogenblikken het hele leven een andere keer kan nemen.

In onze gemeente was de corona lichtelijk aan ons voorbij gegaan. Maar zo komt het hard binnen.

Gelukkig gaat Els langzaam vooruit, al zal herstel nog veel energie en kracht en tijd kosten.

Wij allen in de gemeente wensen jullie veel kracht en sterkte toe. De vele kaarten met beste wensen zullen zeker helpen. Inmiddels hebben de meesten van ons wel de prikken gehad , denk ik zo.

Jammer, nog steeds kunnen we niet naar de zondagse dienst. Wat kijken we er allemaal naar uit.

Elkaar ontmoeten, bijpraten tijdens de koffie.

Maar ook het samen stil zijn, het bidden en zingen.

Ergens in mijn verzameling gedichten vond ik het volgende:

Zondagmorgen.....

Zo een mooie stille zondagmorgen,
Als alles ademt rust en vree
Gewoon het loopje naar de oude vermaning
Is alle keren weer een pree.

Wij ontmoeten vrienden en bekenden
In het oude kerkje, keer op keer,
Wij luisteren naar de goede woorden
Terwijl we genieten van de sfeer.

Dominee predikt en wij zingen
Het lijkt allemaal zo gewoon
Maar het geeft weer moed voor volgende weken
En wat begint de zondag dan schoon.

Daar hopen we op, elkaar weer ontmoeten.
In deze tijd gebeuren er soms dingen, die we als leden niet horen. Verdrietige en blijde gebeurtenissen.
Gewoon wat ons beroerd, maar alles is veraf.

Gelukkig hebben we om de 14 dagen de papieren preek.
Ook luisteren wij vaak naar een dienst op de Friese omroep of via internet. Maar het elkaar kunnen zien, daar moeten we nog even op wachten.

Helaas geen Vermaningspad op Hemelvaartsdag

Nu gaan we op naar Pinksteren. Ook dat feest kunnen we niet in de kerk vieren.

Toch hoop ik, dat u een pinkstergevoel krijgt bij het lezen van dit gedicht

Als God's geest komt aangevlogen.

Als God's geest komt aangevlogen,
Als een zachte zilveren vogel,
Wordt de wereld blij en licht:
Alles krijgt een nieuw gezicht.
Heel de aarde komt tot leven,
Kou en donker zijn verdreven,
Het water van de grote vloed,
Wordt verdreven door haar gloed,
Geest van God, wek ons tot leven,
Dat wij licht en warmte geven,
Licht ons bij en vuur ons aan,
Zet ons hart in vuur en vlam.
Daal nu neer vanuit de hoogte
Als een lichte hemelvogel.
Zweef uw aarde tegemoet,
Doe haar stralen in uw gloed.

Ik wens jullie allemaal goede Pinksterdagen en een fijne zomer. We hopen, dat we eind augustus de deuren van onze kerken weer vol vreugde en zorgeloos kunnen openen. Dat we elkaar weer de hand kunnen geven en elkaar een vrolijke lach kunnen geven.

Probeer gezond te blijven en te genieten van mooie zonnige dagen. Wees blij met alles wat ons gegeven wordt.

Met warme groeten Tiny Dijkstra

IN MEMORIAM: **Bram Zeeman**

1 november 1942 - 27 februari 2021

Bram kwam op 1 november 1942 ter wereld als zoon van Piet Zeeman Corry Visser. Hij kon goed leren; eerst de ULO, toen de HBS en later de studie Duits aan de Universiteit van Amsterdam.

Voordat het echter zo ver was, meldde Bram zich aan om uitgezonden te worden naar Nieuw Guinea. Zijn tijd als dienstplichtige vond hij maar vervelend, hij zocht naar iets zinvollers. Maar het avontuur dat aanvankelijk lonkte, pakte heel anders uit. Het werd een deceptie. Bram heeft daar angstige momenten meegemaakt, die hoe klein ze ook leken toch een bepalende ervaring voor zijn verdere leven bleken. De angst voor de vliegtuigen die overvlogen, het slechte eten, de zinloosheid...wat het precies geweest is dat weet ik niet zo goed. Hij was nog geen 20 en wilde bij terugkomst in Burgerbrug zijn verhaal kwijt. Van heldendaden was geen sprake, en de Oude Jongens-Krentenbrood sfeer van de Contact

latere reünies leken mooier dan het was. En de doopsgezinde kerk, waar zijn moeder naar toeging, bood ook geen luisterend oor. Dat heeft hem enorm geraakt - de toenmalige dominee gaf niet thuis op het moment dat Bram van zich af wilde praten.

Toen er sprake was van een reis terug naar Indonesië met zijn oude makkers, wilde hij niet mee. Hij is nooit meer terug geweest naar die heuvel waar zoveel angst lag opgeslagen. In plaats daarvan ging hij werken in Duitsland. Productiewerk bij Henkel in Gronau. Daarna in de haven van Hamburg, waar zijn collega's vooral bestonden uit berooide Duitse veteranen die hun loon in het weekend besteedden aan drank en vrouwen. Guur volk, zou je kunnen zeggen, maar hij voelde zich daar op de een of andere manier thuis. Bram had niet zoveel op met conformisme en bij deze mannen met verhalen en trauma's voelde hij zich wel thuis. Had het iets te maken met buiten te lijntjes kleuren?

Toch keerde hij terug naar Nederland en ging in Amsterdam Duits en filosofie studeren. "Het studentje", zei zijn vader. Op de universiteit ontmoette hij Tineke, waar hij later mee zou trouwen. "Wat een leuke vent", dacht zij toen hij met zijn lange haar de collegezaal inkwam. Er leek iets van een relatie te ontstaan, ook al leek Bram aanvankelijk ook wel iets van bindingsangst te hebben.

In 1983 werd Matthijs geboren - en wat een leuke vader bleek Bram te zijn! Matthijs vertelde over de vele fietstochten die ze maakten, zij liefde voor de natuur, het werken op de volkstuin. In die fietstochten leek het verleden regelmatig gecombineerd te worden met de bestemming. Terug naar Gronau bijvoorbeeld, langs de fabriek waar hij

ooit labeltjes op de wasmiddelen controleerde. Veel op zoek naar het verleden, maar nu met zijn zoon op de fiets. Toen we het hadden over hem, kwam er ook wel iets ongemakkelijks naar boven. "Papa had ook wel erg zijn eigen agenda". Bram had een hang naar het verleden. Niet alleen naar plaatsen, maar ook naar het behouden van het bekende. Er mocht niets weggegooid worden en het huis is onveranderd gebleven in al die jaren. Tegelijk leek hij ook een hang hebben naar een ander leven, iets dwarsigs, een verlangen naar autonomie, naar iets onbekends?

In de dankdienst voor zijn leven lazen we uit Genesis 32 vers 23-33. Het is het verhaal van het gevecht met een onbekende schim. Over een man die terugkeert naar zijn geboorteland, maar niet zonder slag of stoot de oever van dat land bereikt. Ooit vluchtte hij nadat hij zijn broer Esau gedood had, en nu keert hij terug. Maar dat gaat niet zonder slag of stoot. Dat thuisland vind je niet terug op een kaart of in Google Maps of op je TomTom. Het thuisland is eerder je bestemming in het leven. Het is de juiste toon van je leven vinden, de juiste snaar raken. Dat lukt niemand zonder kleerscheuren. Waar ga je mank op in je leven? Waardoor raak je ontwricht? We hebben allemaal onze kwetsuren, onze zere plekken, gebroken harten en gekneusde heupen. Jacob lijkt een tweestrijd te voeren gericht op verzoening, op eenwording. Er vind een gevecht plaats, maar met wie? Met je eigen schaduw? Met God? "Het gevecht met de engel" - wordt dit verhaal ook wel genoemd. Maar wat is hier engel of demon, wat is schaduw en wat is achtergrond? Ik weet het niet. Maar het is een gevecht dat Jacob, net als ieder ander, alleen moet leveren, in het donker. Alles wat nooit geleefd werd, wat niet werd ingevuld,

die helft wacht op integratie. Dat is misschien wel de eenzaamheid van het bestaan; dat je de overkant, daar waar het thuisland ligt, alleen moet zien te bereiken.

Alhoewel, alleen... De gestalte vraagt: Wat is je naam?

Die vraag is niet te beantwoorden met de naam Bram. Het betekent eigenlijk: Wie ben jij? Wat is je verhaal? Hoe kan ik jou eigen ik leren kennen? Wat maakt jou tot wie je bent?

Bram leek niet een man van kwetsbare emoties. Dat hoeft ook niet. Ieder van ons heeft zijn of haar eigen manier om door het leven te gaan, ook al heb ik die emotionele kant de afgelopen twee jaar wel leren kennen.

Vanaf 1998 kwamen de eerste tekenen van die rottige ziekte van Parkinson. Bram leek te veranderen. Het trillen van zijn duim probeerde hij te verbergen, terwijl jij Matthijs het door zijn kleding heen toch duidelijk zag. Er was geen gesprek over mogelijk. In 2004 kwam de diagnose. Hij weigerde zijn medicatie soms op tijd in te nemen en streed tegen het idee dat hij toch echt ziek was.

Herhaaldelijk moest hij door de politie of anderen thuisgebracht worden, omdat het fietsen niet meer ging. "Het is toch steeds goed gekomen?", zei hij dan. Zijn strijd om de stoere en sterke Bram te mogen blijven die hij ooit was, had ook effect op de mensen om hem heen.

Het verhaal stopt niet bij het gevecht. De schim zegent Jacob ook. Alsof hij zegt: Zit er maar niet over in, die heup, je pijn, je angst: jij mag er zijn. Wij allemaal worden gezegend, of om het te zeggen in meer seculiere taal: we mogen er allemaal gewoon zijn zoals we zijn. Het gevecht met alles wat we altijd als ideaal hebben gezien hoeft niet gewonnen te worden.

Wie God is, daar weet niemand iets van. Maar ik geloof dat het te maken heeft met die hoopvolle gedachte: je hoeft niet te winnen om de overkant te bereiken. Acceptatie van jezelf, met je toppen en je dalen, met je successen en je blauwe plekken, dat dát het eigenlijke thuiskomen is. Dat dát je klaar maakt voor het bereiken van de overkant. Dat dát de rust is waar ieder mens naar verlangt.

Het kwam ook altijd goed, tot zaterdag 27 februari. Het kwam niet goed. Hij ging nog even een wandeling maken na het eten. Hij gleed uit en belandde in het water. Bram kwam deze keer niet meer terug. Wij gedenken hem als broeder van onze gemeente en kind van God.

ds. Jelle Waringa

Vanuit Leeuwarden

Pasen kwam en ging, Hemelvaart idem dito en nu staan we alweer aan de vooravond van Pinksteren....en nog steeds allemaal in onze eigen woning en niet bij elkaar in de vermaning. Ondanks de versoepelingen kiest de kerkenraad er vooralsnog toch voor om nog niet samen te komen. Dat is een moeilijk besluit, omdat we zo graag willen...maar Corona is nog niet weg en we willen geen uitzonderingspositie innemen ten opzichte van al die mensen die ook nog thuis moeten blijven werken en studeren. We hopen dat u daar begrip voor op kunt brengen. Misschien wordt het pas augustus voordat we elkaar in de kring van onze vermaning weer kunnen treffen.

Ondertussen ontvangt u iedere 14 dagen de preek op papier en ik hoop dat die iets brengt, hoe klein misschien ook. Daarnaast is er iedere dinsdagavond een online viering die ik samen met collega's Annegreet van der Wijk en Yvette Krol organiseer. Dit initiatief hebben we de naam De Digitale Kapel gegeven. Iedere week doen er zo'n 15-20 mensen mee en zien we elkaar via Zoom om een moment stil te staan bij een tekst, bij gebed en bij elkaar. Het is verassend om te zien hoe deze Digitale Kapel blijikbaar in een behoefte voorziet. Ook vanuit de Bijbelkring van onze gemeente doet er een aantal mensen mee.

Wat betekent deze digitalisering voor onze gemeente? Corona is niet alleen een dreiging gebleken, maar heeft ook voor nieuwe manieren van ontmoeten gezorgd. Niet eerder zag ikzelf zo vaak collega's door de laagdrempeligheid van het online vergaderen. Regelmatig is dat niet alleen om inhoudelijke punten met elkaar te bespreken, maar ook gewoon om elkaar te zien en gezellig te spreken. Heel graag zou ik dergelijke online ontmoetingen ook in onze gemeente organiseren; de vermoedelijk lage internet-dichtheid lijkt hier echter spelbreker te zijn. Misschien is het een goed idee om hier gewoon mee te starten en te kijken wie erop af komt. Ik denk aan een moment door de week op een avond, waarop we elkaar kunnen zien, een lied kunnen luisteren, een moment met elkaar stil kunnen staan en kunnen luisteren naar een of twee bijdragen van elkaar: wat hebt u meegemaakt deze week? Of welk nieuws heeft u geraakt? Welke gebeurtenis wilt u graag delen? Een moment voor God en elkaar. Zullen we het gewoon een keer proberen?

Donderdag 27 mei om 20.00 uur. Installeer Zoom op uw computer of tablet en open deze link:

<https://zoom.us/j/6252903720>

Hebt u moeite met de computer of tablet? Dat hoeft echt geen reden te zijn om hier niet aan mee te doen! Ik wil u graag helpen om dit voor elkaar te krijgen, dus bel me als het niet lukt (06-25290372).

Tot slot nog iets digitaals: er is een WhatsApp groep voor onze gemeente, waar nog veel meer mensen lid van kunnen worden. Laat me uw mobiele nummer weten, dan voeg ik u toe en hebben we ook op die manier kortere lijnen om met elkaar in contact te blijven!

Ik wens u alle goeds en hoop elkaar in eerste instantie online te treffen. Dat is bijna net zo leuk als elkaar in levende lijve te ontmoeten!

Hartelijke groet,

Jelle Waringa

Wieringen

Het was nogal een saaie tocht geweest over de Afsluitdijk. Met een gevoel van opluchting begroette ik dan ook het standbeeld van Lely. Nu ga ik aan Lely nooit voorbij zonder af te stappen en een eerbiedige kus op zijn schoeisel te drukken. Heb ik niet ooit met zijn kleindochter in dezelfde gymnasiumklas gezeten? En die kleindochter was ook het kussen best waard. Hoe dan ook, onze doopsgezinde dijkpaus verdient het, dat iedere passerende mennist dit eenvoudig ceremonieel in acht neemt. Tenslotte staat hij daar maar met zijn blote hoofd temidden van storm en regen en ongemaniëerde meeuwen. Is het niet een idee voor de federatie van broederkringen in oprichting om hem ieder jaar met enige plechtigheid een nieuwe hoed aan te bieden?

Van Lely op zijn granieten sokkel naar de keileembult die Wieringen heet is niet ver. Aangezien ik meende een opkikkertje nodig te hebben, besloot ik naar het schilderachtige Hippolytus te gaan op zoek naar de Vermaning.

Aan het Kerkplein ligt de pastorie. Vlak daarbij, wat achteraf aan de Vermaningsteeg: de kerk. Een toefje goudbloemen – herinnering aan een voormalig predikant? – wees mij de weg.

De kerk bleek zich goed verscholen te hebben achter een verbijsterende overdaad van kastanjeloof. Wat een prachtige bomen! De kerk verdiende het, dat ze meegetekend werden. Een steen vermeldt, dat in 1861 een kleinzoon van de leraar Pott de eerste steen gelegd heeft. Niet vermeld wordt of een kleindochter toen kastanjes in de grond gestopt heeft. Kleine potjes, je weet het maar nooit!

De kerk is gerestaureerd in 1976. Toen zijn denk ik ook op de ramen links en rechts ijzeren symbolen aangebracht. Hart en anker; kruis en vis.

Het interieur is licht en sober. Banken langs de muur, geelgroen geschilderd; stoelen in 't midden. In de hoge ramen zijn kleine gebrandschilderde figuren aangebracht. Zoals: de tekenen der evangelisten, de zaaier en andere. De bedoeling van de tweepersoonsbeddespiraal in de garderobe opgeslagen heb ik niet zo gauw begrepen. Wel van de collectebus in de vorm van een orgel met 't opschrift: munten in de pijpen, papiergeld in de gleuf. Ik denk niet, dat op deze vinding octrooi is aangevraagd.

Voorzichtig ben ik weer vertrokken, om de zusterkring niet te storen, die in een bijgebouw verzameld was.

Leven

Een mens moet op zijn levensbaan
soms door diepe dalen gaan, dieper dan de diepste zee.
De tegenwind is als een orkaan,
waarvan je de kracht niet kan weerstaan.
Willoos voert de wind je mee en...
leven wordt een verbeterde strijd
gevecht tegen de eenzaamheid
eindelooze worsteling.
Dit heden vol onzekerheid
wekt weemoed naar een vroegere tijd koestert de herinnering
maar
Vroeger lijkt zo lang geleden
ver verwijderd van het heden;
verder dan de horizon;
Vroeger is nu voltooid verleden
verdwenen zijn de zekerheden,
waar je op bouwen kon.
Dus
Leven moet je heden leven.
Strijdend moet je blijven streven naar
een leven vol geluk. Hoe we leven ook beleven,
bedenk dat het ons werd gegeven
Als een kostbaar Meesterstuk.

Tineke Torensma-van Beijnum

**Doopsgezind
Schagen**
en omstreken